

Üzenet

Hagyd
az ÚRra utadat,
bízzál benne, mert ő
munkálkodik

Zsoltárok 37:5

Örök reformáció

Miért tiporjátok lábbal véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára rendeltem? Miért becsülöd fiaidat többre, mint engem, és miért hizlaljátok magatokat népem, Izráél minden áldozatának legjavával?

Ezért így szól az Úr, Izráél Istene: bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké színem előtt járni, most mégis így szól az Úr: nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak.

I. Sámuel 2:29-30

Mi, emberek saját kívánságaink, a világ csábítása miatt sokszor eltérünk az ige által kijelölt jó és helyes útról. Így az életünk deformáción megy keresztül. Ennek sokféle vetülete lehetséges. Hatalmas kegyelme azonban Istennek, amikor megláthatjuk magunkon torzulásainkat, és visszaigazodhatunk a helyes igei útra. A keresztyén ember egész földi életének ideje alatt egy

ilyen reformáción kell, hogy átmenjen. Mivel a keresztyén egyház egyénekből tevődik össze, így az egyházban is örök reformációnak kell végbe mennie.

Az egyházi élet nem attól lesz jó, hogy valami új dolgot viszünk bele, mert az új mindig emberi. Isten népének viszont ahhoz kell ragaszkodni, ami igei. Azon lesz áldás, annak lesz jelene és jövője. Kálvin János nagyon helyesen ismerte fel ezt az alapelvet a Bibliából. Ő arra akarta felhívni a figyelmet, hogy a reformáció nem egyszeri esemény, amit valamikor a múltban megcselekedtek, hanem az ígéhez való visszaigazodást és ragaszkodást jelenti. Mind az Ó-, mind az Újszövetség könyvei ezt tárják elénk. Tehát vissza az ígéhez, mert ez a jó. A megértett ígét kell beépíteni a mindennapi életbe. Meg kell tanulni az ige szerint hozni döntéseket: társat választani, családi életet élni, Istent tisztelni stb. Amikor mindezekből kizökkenünk, akkor az a feladat, hogy újra visszatérjünk a régi alapokhoz. Ebben mindig segíteni fog Isten. Ha felismerjük a bajt, imádkozzunk hittel, bűnbánattal, alázattal és az Úr

adni fog megoldást.

Kérdezhetnénk, mi van akkor, ha Isten népe ellenáll és nem akar igazodni? Az I. Sámuel 2. és még számtalan igehely leírja ezt a problémát. Amikor az egyház megutálja az igét és tudatos engedetlenségben él, azon rajta van Isten ítélete. Igen, a Szentírás tanít arról, hogy az Isten igazságos és megbünteti az engedetlenséget. Ugyanakkor arról is tanít a Biblia, hogy Isten kegyelmes. A mi felelősségünk, hogy miként viszonyulunk ehhez a kegyelemhez. Kétféle reakció lehet erre: hitetlen és megvető – ennek vége a halál és az ítélet; vagy a válaszuk lehet hittel és bizalommal teljes, engedelmes – ennek vége áldás és örök üdvösség.

Válaszd az életet és örköld az áldást!

*Mondik László
ev. ref. presbiter*

Még egy reformációt

Még egy nagy reformot adj nekünk, Istenem, hogy hitünk dolgában végleges rend legyen!

Sok-sok mulasztásunk ne égessen tovább, ezerféle bűnnek ne húzzuk a jármát.

Lelki megújodást adj nekünk, Istenem!

Erőt, hogy járhassunk e nehéz terepen!

Elnyel embereket a bűn ingoványa...

Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram!

Szívtelenségünknek sok áldozata van.

Pusztulnak értékek, hullnak az emberek, rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk!

Taníts imádkozni, könyörülj meg rajtunk!...

Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem, hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

Boros Gergely

Bizonyságtétel

A Néhány „filmkocka”
életünkből – rövid
bizonyságtétel

*Azt pedig tudjuk, hogy akik
Istent szeretik, azoknak
minden javukra szolgál.*

Róma 8:28

Kedves olvasó! Amikor ezt a rövid önéletrajzi bemutatkozást olvasod, ne hidd, hogy egy „csodabogár” vagy egy tudós áll a sorok mögött. Egy megtért bűnös vagyok Erdély dombjai közül Székről, „itt születtem én, ezen a tájon”. Vigh István vagyok, egy boldog család vesz körül, feleségem Sára és két gyönyörű lányom Emese-Sarolta és Emőke-Virág. Több mint harminc éve annak, hogy megtalált engem is az Úr Jézus.

Gyermekként igazi rosszcsonznak számítottam, rengeteg csínytevéssel, kalandal a hátam mögött. Arra a kérdésre, hogy mi leszel, ha nagy leszel, mindig azt válaszoltam, hogy “pap” – bizonyára sokan csóválták a fejüket.

Nagyapám az orosz fogóság után több mint negyven évig volt presbiter – és ő bibliai értelemben volt az. Kisgyermek

koromban már ismertem a református énekeskönyvből az összes hitvalló és lelki éneket, amiket esténként együtt énekelünk „Bapóval”, tőle hallottam az első történeteket a bibliából, de hallgatva „Bapó” kalandjait, voltam honvéd, voltam orosz fogoly, voltam hős és voltam halott. Megtérésem nem egyik pillanatról a másikra történt, ez nálam egy hosszabb folyamat volt, tele színes történetekkel. Gimnáziumi éveim alatt a tarisznyámba mindig ott volt a Biblia, de mellette a vadászkésem is, hogy minek, ma sem tudom. Az osztályban én voltam a lelki tanácsadó, hiszen papnak készültem. 1993-ban felvételre jelentkeztem a kolozsvári teológiára. Rossz időszakot választottam, a felvételizők tíz százaléka jutott be, egyik része a tudása által, a másik az része ismeretség által. De egy valamire rájöttem: itt senkit nem érdekelt a vizsgáztatók közül, hogy hiszünk az Úr Jézusban, vagy van-e elhívásunk a lelkészi szolgálatra.

A következő évben elkezdtem tanulmányaimat, a Miskolci Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézetben. Ez az intézet sokunkból embert fa-

ragott. A tudás mellett volt szigor és ami ennél is fontosabb: volt lelki élet. Az elején, 1997-ig, még szolgálhattunk a Református Egyházban, majd egyre mostohábban bántak velünk, míg engem személyesen '97 őszén kizártak a Széki Református Egyházból, mert „tévtanító és a magyarság megrontója” lettem. Ezt azzal értem el, hogy családoknál tartottam bibliaórákat hetente többször is. A téli vakációnk hosszú volt, december közepétől február elejéig tartott. Amikor visszatértünk a teológiára, beszámoltunk a tevékenységünk-ről, volt alkalom amikor én kilencven szolgálatról tarthatam beszámolót. Ilyenkor volt is irigyem bőven, mert volt tár-

sam, aki csak szó szerint vakációzott ebben az időszakban. Meg is lett az eredménye ennek is és annak is! Minden vakációban összegyűjtöttem a gyerekeket, tanítottam őket és kirándultunk is. Ezt se tudta lenyelni az egyház.

1998-ban végeztem, ebben az évben megnősültem, a mi esküvőnk volt az első szabadtéri esküvő Széken. Miért? Csak azért, mert nem engedtek be minket a templomba. Ettől az időtől fogva bőven volt részünk üldözésben, de elmondhatom azt is, hogy kicsordult ránk az Isten kegyelme és betakart minket, olykor elfedezett és oltalmazott. Majd az Úr gyerekekkel ajándékozott meg, szépen alakultak a dolgaink, de az

ördög botot dugott életünk ke-
rekének küllői közé. Az otthon-
oktatás miatt 2005 tavaszán a
volt „szolgatársak” az amerikai
vezetőjük utasítására exkom-
munikáltak minket. Pontosab-
ban az állt az elbocsájtó „szép”
üzenetben, hogy ezennel átad-
nak a sátán gyülekezetének.
Kik? Azok, akikkel együtt in-
dultunk el, együtt harcoltunk,
együtt sírtunk és együtt örül-
tünk.... Ez engem egy kevés
időre padlóra küldött! „...nem a
mi szívünkben volt kevés hely
számotokra, hanem a ti szíve-
tekben volt kevés hely szá-
munkra.” (II. Korinthus 6:12)

Szinte három évig zör-
gettem a bezárt kapukon, senki
nem akart velünk szóba állni, s
szinte mint háborús bűnösök,
ki voltunk mindenből rekeszt-
ve. Nyugodtan mondhatom,
hogy mindenki elhagyott min-
ket, csak egyedül az Isten tar-
tott ki mellettünk. 2007 őszén
megkeresett a WBM, ők alapí-
tották azt a teológiát, ahol vé-
geztem. Ekkor vettem tudomást
arról, hogy mi is történt velünk.
Azóta újból munkatársa vagyok
a WBM-nek. SDG!

Egy kis gyülekezetünk
van Széken, egy új munka in-
dult el Szamosújváron, de em-
berekkel tartom a kapcsolatot
az egész világon. 2019-ben a
Facebookon megismerkedtem a

Kárpátaljai Evangéliumi Refor-
mátus Egyház néhány vezetőjé-
vel, egyik lelkésszel
találkoztam is ebben az évben,
aki finoman szólva lepattintott.
Az ismerkedésünk perceiben
kitűnt, hogy egy igen jól kép-
zett lekésszel találkoztam, csak
a lelkeség felől voltak kétségei.
És mégis forog a föld, ebben az
évben Isten úgy döntött, hogy
csak legyen folytatása az ismer-
kedésnek, s talán a jövőben
építhetjük együtt az Isten or-
szágát. Legyen meg az Ő aka-
rata!

Végszóként drága olva-
só, engem a viharok megtaní-
tottak, hogy ne ítélek, ne
utasítsak el senkit, nem vagyok
több, sem különb senkinél. S
aki Úrként tiszteli és szereti
Krisztust az nekem testvérem
és szolgatársam. A költő szava-
it idézve: „Elöttem minden em-
ber annyit ér, amilyen a szíve.”
Ha a te szívednek gazdája Jé-
zus, akkor te a testvérem vagy,
felelős vagyok érted, felelősök
vagyunk egymásért. Áldjon
meg titeket gazdagon az Úr!

Szeretettel és tisztelettel,
Vígh István,
a Széki SDG Evangéliumi
Református Közösség lelkésze
2024. augusztus 15. (Szék)

SOHASEM

Kolossé 3:8-13

Tamara mérgesen becsapta maga mögött az ajtót.

– Soha többé nem állok szóba Marival – kiáltotta –, és ezt meg is mondtam neki!

Anya összeráncolta a homlokát:

– Soha? Az nagyon hosszú idő!

– Nem érdekel, milyen hosszú! Mari önző! Nem akart adni... – a többi nem hallatszott, Tamara bement a szobájába. Anya utána szólott, hogy vegye fel a kabátját, mert meglátogatják Margit nénit.

Nem volt túl hosszú az út a városon át a Koloniál téri öregotthonba, Tamara magában még mindig a haragjával foglalkozott. Többször elkísérte anyját ilyen látogatásra és már nem keltett benne olyan érzéseket, mint eleinte. Most azonban ijedten látta, hogy anya letérdelt az idős asszony toloszéke mellé, úgy kérdezte, mi történt, mert Margit néni sírt. A kezében gyűrt levél volt és egyre azt hajtogatta: Túl késő! Már túl késő!

– Mi túlsó késő, Margit néni? – törölgette anya a néni könnyeit és nagyon oda kellett figyelni, hogy megértse a töredezett mondatokat:

– Már nem tudok bocsánatot kérni...

Némi időbe telt, mire megtudták, hogy miről is beszél. Hazafelé menet aztán megbeszél-

ték a szomorú helyzetet, hogy Margit néni és Sári néni, az egykori legjobb barátnők hosszú évek óta nem voltak egymással beszélő viszonyban. És most Sári néni meghalt.

– Oly szomorú az egész – mondta anya halkán –, Margit néni nem is emlékszik, min vészték össze, de mindketten dacosan várták, hogy a másik alázza meg magát. Abban az időben hevesen bizonygatta Margit néni, hogy “soha többé” nem áll szóba Sári névvel... Annyira haragudott rá, hogy azt sem tudta, mit beszél!

Egy ideig hallgatva mentek egymás mellett, majd Tamara megszólalt és azt mondta, hogy amint hazaérnek, fölhívja Marit. Inkább ő kér tőle bocsánatot, nehogy megtapasztalja, hogy a “soha” milyen nagyon hosszú idő! És váratlanul az is eszébe jutott, hogy nemrég tanultak meg az ifjúsági körben egy éppen erről szóló igét:

Viseljétek el egymást, és bocsásatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen, ahogyan az Úr is megbocsátott nektek.

Kolossé 3:13

– Nézd, kislányom – mondta anya –, tudom, hogy ez nem könnyű, de miért választanánk mindig a könnyű dolgokat? – És Tamara most igazat adott anyjának.

A zárba illő kulcs 2.

A 20. század végén a világ újra felfedezte az emberiség egyik elfelejtett hőjét, Sir Ernest Shackleton sarkkutatót.

1914 decemberében Sir Ernest Shackleton 27 emberével az Endurance nevű hajón a Déli-sark felé tartott. Az volt a szándéka, hogy átkeljen az Antarktisz egyik végétől a másikig. Ám abban az évben a sarki nyár nem köszöntött be. 165 km-re a céltől és veszélyes jéghegyek közt haladva, Shackleton kénytelen volt megállni, és várni, míg megolvad a jég. A hőmérséklet viszont tovább süllyedt, a hajó pedig a jég közé szorult.

Tíz hónapon át hiába várták az olvadást. Bekövetkezett az elkerülhetetlen: a hajó a jég miatt összetört, majd elsüllyedt, a legénység pedig egy jégtáblára menekült. A 28 személy, igen kevés tartalékkal elindult. Egyszer mentőcsónakjaikat maguk után vontatva, máskor a viharos óceánon evezve, a halál minden félelmet átélték.

Négy és fél hónap hanyattatás után a csapat partra szállt az Elefánt szigeten. A hely sziklás és kietlen volt. Minden hajóúttól távol és a 160 km/h-s szélben – nem volt túl élvezetes a tartózkodás. A kimerült férfiaknak a további ott-maradás a halált jelentette. Ezért Shackleton eltökélte, hogy megpróbálja véghezvinni a lehetetlent.

1916
áprilisában öt önkéntessel

egy evezős csónakban útnak indult a nyílt óceánon – 1280 km megtételére. Dél-Georgia szigetre kellett volna eljutniuk, ahol reményeik szerint segítséget kapnak majd. Három hétig élet és halál között vergődtek. Csónakjuk számtalanszor már-már elsüllyedt.

Frank – a kormányos – tapasztaltságának köszönhetően a hat felfedezőnek sikerült a Dél-Georgia sziget közelébe jutnia. Az orkán azonban egy teljes napig feltartóztatta őket. 1916. május 19-én sikerült partra szállniuk, de csalódottságukra a sziget „rossz” oldalára jutottak. A szél és az áramlatok miatt lehetetlen volt megkerülniük a szigetet. Nem volt más választásuk, minthogy gyalogosan megtegyék az utat a sziget hegytömbjén keresztül.

Ez azonban méginkább lehetetlennek tűnt. Az útvonal viszontagságos volt, a hegygerincet szakadékok és gleccser szabdalta. Soha senki nem kelt át azon. Kiéhezett és elhagyott bajtársaira gondolva Shackleton újból nekilendül. Két bátor társával együtt elindul az elképzelhetetlen veszélyekkel és viharos széllel dacolva. 36 órán át megállás nélkül kúsznak és másznak a sziklacsúcsok között.

Vajon kés

zen vagy?

„Főnök” – súgja egyszer csak Frank – „az az érzésem, hogy valaki követ minket!” Valóban, ahányszor már-már lezuhantak, egy láthatatlan kéz visszatartotta őket. Emberfeletti kitartással, csoda folytán sikerül átkelniük a hegyláncolaton.

A bálnavadász-hajó kikötőbe érve Shackleton tervet készít az Elefánt-szigeten maradt bajtársai megmentésére. Bálnavadász-hajóval közelítették meg őket. Háromszor próbáltak meg partot érni, de mindannyiszor jéghegyek állták útjukat. Végső megoldásként Shackleton a chilei kormány segítségét kérte, amely megmentésükre elküldte a Yelcho nevű hajót. Amikor elindultak a sziget felé, a jéghegyek megmagyarázhatatlan módon utat nyitottak előttük.

1916. augusztus 30-án eléjük tárult az Elefánt sziget körvonala. A mostoha körülmények miatt haladéktalanul vissza kellett térniük, különben a szigeten ragadnak. Shackleton izgagtottan az ajkába harapott; Vajon életben találja, és ha igen, lesz-e elegendő ideje összegyűjteni őket? Meglepetésére a parton ott állt a 22 ember, hátizsákkal felszerelve. Csak arra a pillanatra vártak, amikor átugorhattak a hajóra. Néhány percen belül a hajó megfordult, és átjutott a fo-

lyosón, amely összezárult mögötte. Hurrá! Hús hónapig tartó gyötrelém, hányattatás, éhség és csüggesztő körülmények után mind a 28-an megmenekültek!

Miután örömeikben megölelték egymást Shackleton első dolga volt, hogy megkérdezze hadnagyától: „Mondd csak, honnan tudátok, hogy éppen ma, éppen ebben az órában jövök értetek?” A hadnagy így válaszolt: „Sir, négy hónapja minden nap ugyanazt a parancsot osztom: „Fiúk! Szedjétek össze poggyásaitokat! Vegyétek a hátizsákokat, és nyomás a partra! Legyetek készen! Lehet, hogy a parancsnok éppen ma érkezik, hogy megmentsen minket!”

A próféciaik mindeddig hiánytalanul beteljesedtek. Az utolsó felvonás is a forgatókönyv szerint fog alakulni. Közel a szabadulás!

És imé hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz!

Jelenések 22:12

Várd készen a szabadítás ígérését! Ragadd meg hittel a lehetőségét, és kezdj el élni!

Lucian Cristescu
www.bibliai-kincsestar.hu

A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jó napot", egy-két jó estét. Semmi több. "Jégtörésről" szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másikról: – Igazán eljöhete hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak. Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

– Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte:

– Milyen a nap, a patak, a tó?

– Csodálatos... Maga az élet. – válaszolta zavartan a borz.

– Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! – mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aranysugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később

egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte.

Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folyt az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az ég kékje tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törekenységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Olykor elég egy napsugár. Egy kedves szó. Egy köszönés. Egy simogatás. Egy mosoly. Ilyen kevés dolog elég ahhoz, hogy boldoggá tegyük azokat, akik körülöttünk élnek. Élünk a lehetőséggel! Ajándékozz boldogságot! Kezdd el már ma!

Bruno Ferrero
www.bibliai-kincsestar.hu

Keresztyén Természetjáró Nyári Tábor 2024

A háború és minden más örög generálta nehézség ellenére Isten jónak látta megadni a nyári táborozást az ő kicsinyei számára.

Három országból jöttek táborvezetők, munkatársak és táborozók, már rég készültünk erre a kedves alkalomra.

Idén József életét dolgoztuk fel, abból tanultak a gyermekek sok hasznos igei alapelveket az életünkre nézve. Az első nap szó volt József szertefoszlott álmairól, amikor a családon belüli személyválogatás és irigység milyen nagy bajt is tud okozni. Van olyan, hogy már egy jó szót sem tudunk egymáshoz szólani, van olyan, amikor már azt kívánja egyik testvér a másikra, hogy bárcsak ne élne, ne lenne, akkor minden könnyebb és jobb lenne. Józsefet így adták el a testvérei, mert az apja őt jobban szerette. Aztán rabszolga lett egy gazdag egyiptomi háznál, ahol a ház úrnője szemet vetett rá, ártatlanul kellett börtönbe kerülnie. Tanultunk arról, hogy van olyan, hogy ártatlanul szenvedünk hátrahagyott, hogy mondogatják a rosszat, hogy rávegyenek, van olyan, hogy pont emiatt kerülünk a bajba, de akkor sem az a megoldás, hogy másra ujjal mutogatunk és sértett voltunkat ecsetelve szidjuk azokat, akiknek a bajunkat köszönhetjük. József se ezt tette, hanem szolgált, tette a dolgát, ott és abban, amiben tudta. A gyermekek ekkor a munkáról tanultak, hogy Istennek

dolgozunk, akik a hűséges munkánkat felhasználja a terveiben, a szabadításában, de mindenképpen a mi javunkra. Isten beleenged a bajba, a nehézségbe, de nem azért, mert ebben kedvét leli, hanem azért, hogy ezáltal formáljon és valami nagyobbra készítsen fel. József aligha lett volna kormányzó, ha Isten ezáltal a sok nehézség által nem formálgatja és nem készíti fel. Az álmok megmagyarázásánál arról tanultunk, hogy Isten hatalmas és ő adja az álmokat, de a hozzájuk kapcsolódó történelmi változásokat is, mert ő ura a történelemnek, ura a helyzeteknek. A hét bő esztendő után jött a hét szűk esztendő, amit az Úr arra használt, hogy József és a testvérei kibéküljenek. Erről már vasárnap tanultunk, amikor közös istentiszteletet és összefoglaló alkalmat tartottunk az iskola étkezdéjében, ami erre a napra istentiszteleti helyé lett át alakítva. Az alkalmon részt vettek a táborozó gyermekek, a gyülekezet több tagja valamint az iskola munkatársai.

A tábor záróalkalmán a gyermekek jutalmat kaptak a tábori részvételért, hisz akár a tanításban, akár a sport-, a kézimunka vagy kultúrnapokon szépen és aktívan foglalatostkodtak. A jutalmuk holland édesség és a holland munkatársak által hozott nagyon értékes gyermekbiblia volt. Minden kis táborozónk saját gyermekbibliával térhetett haza.

Istennek adunk hálát a nyári táborunkért és tőle várjuk a folytatást. Augusztusban tábortűzzel zártuk a nyarat a folyóparton, szeptemberben ifitalálkozót szerveztünk az beregújfalui ifjúsági terebben, októberben pedig a hosszú hétvégén ifjúsági hétvégével zártuk az idei ifjúsági munka szezonját.

Szeretném kiemelten is megköszönni a Mikes Kelemen Líceum vezetőségének, hogy helyszínt és munkatársakat biztosítottak a gyermekek táborozásához, a holland testvéreknek a sok áldozatos munkát és szeret-

ném megköszönni mindazoknak a gyülekezetből, akik imádságaikkal, adományaikkal, munkájukkal és sok-sok szeretetükkel hozzájárultak az idei ifjúsági munkához. Jó és értékes alkalmaink voltak. Sok élménnyel és nagyon értékes bibliai tanításokkal lettek a gyermekeink gazdagabbak. Legyen Istennek érte dicsőség!

*Tóth Zoltán
ev. ref. lp.*

HETI ALKALMAINK

Szerda

17:00 – bibliaóra (Nagybereg)

Csütörtök

18:00 – istentisztelet, imaközösség

Szombat

Hittanórák

17:00 – ifjúsági alkalom nagyobbaknak (kéthetente)

Vasárnap

10:00 – istentisztelet

17:00 – bibliaóra

ÜZENET

Keresztyén folyóirat

Szerkesztő: Molnár Ferenc

Lektorálták: Mondik Márta, Mondik László, Szabó Kata

Kiadja a

**Beregújfalui Evangéliumi
Református
Gyülekezet**